

İÇ DİNAMİKLERİN CANLI TARİHİ

Bir ülke çöküşe geçtiğinde, “tarih” de -ister istemez- çarpılmaya başlar. Çünkü akademik tarih anlayışı ve metodolojisi, hem mevcut iktidarlara yaranma mecbûriyetini hem de birikmiş literatürün tâyin ettiği disipline uyma zorunluluğunu içinde taşır. Ve dolayısıyla de tarihçileri, kötüye gidişin katalizörleri(hızlandırıcıları) hâline getirir. Halbuki tarih, çıkışın, dirilişin veya canlanışın da katalizörü olabilir.

Onun için, tarihle uğraşacak olan dürüst insanlar, hem toplumun düşüşe(inişe) geçtiği aşamaları iyi tesbit etmeli hem de çıkıştaki(yükselişteki) dinamiklerin devâmı konumundaki toplumsal unsurları –bir defineci gibi- ortaya çıkarmaya çalışmalıdırlar. Ki bunun için de her şeyden önce, düşünce ve davranışlarında çok özgür olmalıdırlar... Târih, hiçbir sâbit kuruma ve metoda emânet edilemeyecek kadar ciddi ve yaşamsal bir disiplindir; ve onun için de hamâset ve öğüt edebiyâtı değil, bir bilimdir aslında... Ve de bizim “akıl için tarik birdir” kuralımız, aklın tanımı(ölçüsü) bilindiği taktirde çok bilimseldir...

İnsanlığın, bütün “mistik”, “mitolojik”, “dinsel” dünya görüşleri ile “felsefi” düşünce sistemlerinin ve de bilim dallarının kategorik ayrımını ortadan kaldıran, “geri-etkime”li düşünce-davranış disiplinini ortaya çıkarmam, düşünceyi davranıştan, bilimi dinden ayrı görmeye alışmış olan “düalist-rasyonalist” âlimlerimizi çok şaşırttı. Zannedirim ki, “nasıl bu kadar tutkusuz, saplantısız ve/veya özgür yaşanabilir, dolayısıyla de nasıl bu kadar önyargısız ve özgür düşünülebilir” diye şaşırdılar... Onun için de önce “öküz altında buzağı arama”ya kalkıştılar, ama bulamayınca da, düşüncelerimde “korkunç bir derinlik” vehmederek, kökenimi Ortaçağ Avrupası’nın karanlık yer altı örgütlerine bağlamayı düşünecek kadar ipin ucunu kaçırdılar; hayâlî ve hamâsî bir Türklük adına...

Halbuki benim düşünce derinliğim ve temel fikriyâtım, gâyet açık ve belgeli olan kökenimden ve unutturulmuş olan tarihimizden geliyor... Kaybolan Türklüğün, Türk Sivil Toplumunun tarihinden...

Yâni bugünkü resmî tarih, Nizâm-ı Âlem örneği olmuş ve geniş bir coğrafyaya yayılmış olan Türk Sivil Toplumunun tarihi değildir. Türk tarihi tahrif edilmiş olduğu için, bugün “Türk Rûhu” seyrelimiş ve etkinliğini, dinamizmini yitirmiştir bu topraklarda... Türk tarihi doğru yazılmaya başlayınca Türk Rûhu yoğunlaşarak dinamiklerine kavuşacak, dinamik unsurlar birleştikçe Türk tarihi –nerede ve nasıl hatâ yapıldığını da ortaya koyacak şekilde- doğru yazılacaktır.

Anadolu Türk Tarihi önce Bizanslı ve Avrupalı müsteşrikler(oryantalistler) mârifetiyle çarpık yazılmaya başlanmış, 1826’dan sonra Batı’ya teslim olmuş Osmanlı’ların benedegânı tarafından aynı metodla devam edilmiş, ve en sonunda da Atatürk zamanından beri Cumhuriyet’imize musallat olmuş Tatar-kökenli-tarihçiler eliyle bugünkü hâline sokulmuştur.

Bu tarih anlayışının dayattığı ve sinsice empoze ettiği denklem: Osmanlı Sülâlesi + Osmanlı bürokratları ve beslemeleri + soysuzlar = Atalarımız şeklindedir. Bu denklem, hem Osmanlı sülâlesinin herkes tarafından –hiç olmazsa atabeyler olarak- benimsenip baş tâci edilmesi amacını gütmekte, hem de bütün Anadolu Türkleri’ni, bir baskın aşiretin(Osmanlı’nın) peşine takılmış –Moğollar gibi- istilâci bir güruh mesâbesine indirgemektedir. Ve böylece de, soysuzlukta eşitlenmiş Türkler arasından, en karakersiz ve ihtiraslı olanların dış desteklerle öne çıkarılıp, bunlar vâsıtasıyla tesis edilen “avane seçimleri” şeklindeki menfi seleksiyon sistemiyle Türk toplumunu çürütmeleri sağlanmaktadır. Çünkü aynı zamanda, yüksek karakterlere sâhip birey insanlar, köklerinden(tarihlerinden) bihaber olduklarından, kendilerini Tanrı’ya küskün(ateist) Dünya vatandaşı olarak tanımlamaya ve vatanseverliği de gereksiz bir “aidiyet özlemi” şeklinde anlamaya başlamakla, “eksantrik” veya “asosyal” bir özgürlük tavrı geliştirmeye çalışmaktadırlar. Ki böylece de, ücret mukabili her şirkete ve/veya devlete hizmet edebilen ufuksuz ve amaçsız(nihilist) insanlar hâline dönüşmektedirler...

Halbuki kökleri 1826 öncesine kadar uzanan İstanbul’lular, ya “orta” numarası ile anılan bir yeniçeri ağasının, ya bir “ocak” mensûbu ve/veya “şerbetli” bir çelebinin, ya da dergâh(veya post) sâhibi bir mevlânanın soyundan gelmektedirler; ve asildirler. Çünkü bu sıfatlar, yerleşik sivil toplumumuzun ana

eksenini veya omurgasını teşkil eden Türk-Tarikat Sistematiği'nin, “seyfîyûn”, “şurbîyûn”, ve “kavlîyûn” kollarına mensûbiyeti ifade etmektedir. Ancak ne var ki

-en azından- genetik olarak gelişmiş karakter, huy ve beceriler tevârüs etmiş olan bu asil insanların, atalarından kalmış olan vakıfları yağmalanmış, ailevî nam'ları da unutturulmuştur; dejenere Osmanlılar mârifetiyle...

Bilindiği gibi Osmanlı Hânedânı, evliliklerde asâlete önem vermez ve olmadık köle ve câriyelerden bile evlât edinebilirlerdi. Ama başlangıçta, Türk-Tarikat Sistematiği usûllerine ve kadîm örflere göre, şehzâdeler arasında bir nevî inisiyasyon seçilimi gerçekleştirilir ve sultan olacak kişi ancak bu şekilde temâyüz ederdi. Nevar ki kopuk sultan Süleyman'dan sonra “Osmanlı” kendine “Şeyhülislâm” adıyla bir noter tâyin edip veliahtların seçilimini de harem entrikalarına bırakınca süratle dejenere oldu. Ve ondan sonraki iki buçuk asır boyunca, ancak tarikat sistematiğinin fiilî yaptırımlarının (ayaklanmaların) güdümüyle kör-topal devam edebildi bu hânedan... Yoksa hiçbir imparatorluk bu kadar uzun süre tek bir hânedan tarafından yönetilemezdi. Ki nitekim Osmanlı Hânedânı da, 1826'da –gâvur parasıyla- iç dinamiklerinin müesseselerini berhavâ ettikten sonra Batı emperyalizmine satılarak, onların kolonyal yönetimi hâline dönüştü... Dolayısıyla de Batılı müsteşriklerle görüş ve işbirliği hâlinde kendine hamâsî bir aşiret tarihi yazdırıp, Türk Sivil Toplumunun ilerigelen şahsiyetlerinin nâm ve ünvanlarını unutturma yoluna gitti... Öyle ki, en basit “şurbîyân” adlarına bile tahammül edemeyip, esnaf ve zenaatkâr takımını dahî lâfzen “zâdegân” yaptı... Onun içindir ki, 1826'dan sonra Hamâmîzâde veya Dellalzâde gibi komik adlar geçti tarihe... Şurbîyân namlarını ancak gayri Müslimler ve özellikle de Ermeni zenaatkârlar devam ettirebildi...

Aslında Osmanlı'nın en çok korktuğu nam, “Mevlâna” sıfatıydı. Çünkü birçok Osmanlı sultanı, Türk-Tarikat Sistematiği'nin kavliyûn kolunun pîrleri demek olan bu –dergâh veya post sâhibi- mevlânaların kavli-i kararı ile indirilmiş hatta idama gönderilmişti. Onun için Mevlâna sözcüğünü mümkün olduğu kadar ortadan kaldırmak, kalanını da istedikleri gibi anlamlandırmak eğilimindeydiler. Ki bu cümleden olarak meselâ, “temize çektiriyoruz” diyerek yeniden yazdırdıkları vakfiyelerde yaptırıkları ufak harf hataları(!) ile Mevlâna sıfatlarını Mehmet veya Muhammet gibi isimlere tahvil ettiler. Ve böylece de, ellerinde orijinal vakfiye veya belge bulunmayan ailelerin, atalarını Ahmet efendi veya Mehmet efendi gibi basit adlarla tanımalarını ve önemsememelerini sağladılar... Sonra da bu “Mevlâna” ünvanını veya pâyesini, Moğol boyunduruğunu kabul eden Seçûkî saltanatına –bile- mutî (itaatkâr) kalmış, cümbüşçü(küpesiz) bir pîr olan Konya'lı Celâlettin'e mâlettiler. Üstelik bu hususta bir de “Mevlevîlik” diye bir tarik ismi uydurdular, Celâlettin'e atfen...

Çünkü bir defa, Yıldırım lâkablı sultan I. B. Yezid, Ankara'lı Mevlânaların sözünü dinlemediği için Timur'a mahkûm olarak hayatını kaybetmişti... Sonra da sultan II. B. Yezid, bazı Mevlânaların baskılı tavassutlarıyla tahttan indirilmiş ve yerine Tarikat Sistematiği'ni iyi anlayan ve icaplarına göre hareket eden Yavuz Sultan Selim Han getirilmişti. Ve en sonunda da III. Selim, yaşadığı sefahat hayatı ve güttüğü “vurdum duymaz”lık politikası yüzünden, İstanbullu Mevlânaların kavli-i kararı ile idama gönderilmişti...

Velî olarak da anılan Yavuz Sultan Selim Han, Anadolu birliğini ve bağımsızlığını Türk-Tarikat Sistematiği'nin prensipleri ile sağlamış ve “zürriyet” meraklısı İranlılar ile dâimî harem sâhibi hilâfetçi Araplara karşı farklılığını, kulağını küpe takarak açıkça göstermişti. Yani Hacı

Bekdaş Velî'lerden, Yunus Emre'lerden gelen mücerretlik(aseksüalite) prensibine önderlerin

-hiç olmazsa- “âhır ömür”de uymaları gereğini vurgulamıştı... Yavuz'dan sonra “mücerretlik” prensibine daha bir titizlikle uyan küpeli Mevlânaların varlığı, kendi kendini halife ilan eden

II. Mahmut'un hiç işine gelmedi; ve onun için de bunların esâmîsini unutturmak için elinden geleni yaptı...

Diğer yandan III. Selim'in halinde, Aksaray-Horhor'daki yeniçeri kışlalarına yakınlığı itibârele Mevlânakapı Dergâhı'nın rolü büyük olmuştu; ve hatta burada, Osmanlı Hükûmdarlığı'nın -tümünden- ilgâ edilip, yerine Konya'dan Selçûkî bakiyesinin getirilmesi fikri dahî tartışılmış olmalıydı... Onun içindir ki 1826'dan sonra Osmanlı, bir yandan Konya'lı küpesiz Mevlâna Celâlettin'i tek Mevlâna olarak tanıtmaya

çalışırken, diğer yandan Mevlânakapı yakınındaki surlarda yeni bir kapı açtırarak, oradaki dergâhtan ismini alan koca bir semtin adını da unutturmaya çalıştı... Yâni ehl-i tarik, Osmanlı'nın yerine Konya'dan bir sultan ikâme edememişti ama Osmanlı, intikam olarak Konya mevlânasının ismini, bütün diğerlerinin yerine ikâme etmeyi kendine görev edinmişti... Ancak semte adını veren ve 16. Yüzyıl'ın sonlarında yaşadığı söylenen mevlânanın kurmuş olduğu dergâh, çevresine öyle bir güçlü ruh ve feyz yaymıştı ki, 60'lı yılların başında bile Mevlânakapılı olmakla övünen, Yenikapı adını ağzına almayan ve kendi Mevlânaları ile Konya'lı cümbüşçü Celâlettin'in farkını bilen pek çok genç yaşıyordu bu semtte... Çünkü Yeniçeriler yok edildikten sonra bu semtte, tarikatın şurbîyûn kolu ile –biraz rindleşerek de olsa- kavliyûn kolu aynen devam etmekle beraber, seyfiyûn kolu dahi

önce “külhanbeyler” sonra da “tulumbacılar” tarafından, esas kuralları(veya raconları) bozulmadan aynen sürdürülmüş ve “mahallenin nâmusu” geleneksel olarak korunmaya devam etmişti.

Ama ne yazık ki bu insanlar, içinde yaşadıkları geleneksel düzenin, Türk-Tarikat Sistematiği'nin eseri olduğunu unutmuşlardı. Çünkü –dejenere- son Osmanlılar, 1826'dan sonra Kürdistan'dan, Arabistan'dan ve Magrip'ten buldukları ne kadar güçlü(nefesi veya palavrası kuvvetli) cemaat şeyhi varsa İstanbul'a getirtip, onların Nakşibendilik-Makşibendilik, Rufailik-Mufailik gibi adlarla verdikleri vaazları, esas tarikat öğretisi olarak lânse etmiş ve milletin beynini yıkamıştı. Dolayısıyla insanlar da giderek, “tarikat” diyince, “âleme verir talkını, kendi yutar salkını” meseline uygun davranan, yani fuhuşa ve ekonomik yolsuzluklara karşı vaazlar verirken, uçkurunu ve iane kesesini sonuna kadar açık tutan şeyhlerin çevresinde toplanan mistik

-yâni kandırılan- cemaatleri anlamaya başlamışlardı.

1960'lardan sonra, ahlâkın ana eksenini olan “seks tabusu” tamamen ihlâl edilir hâle gelince, Mevlânakapı'daki zımnî ittifak ve ruh da yok oldu. Dolayısıyla, Mevlânakapılı'lık ortadan kalkınca da semtin adı artık –tamamen- Yenikapı diye anılmaya başladı. Ki böylece de, ülkeyi Batı'nın peşine takma politikalarının mimarı olan dejenere Osmanlı, tarihi politikaya göre âyarlama taktiklerinde bir kere daha başarı kazanmış –gibi- oldu...

Aslında son Osmanlılar 1826 olayını, Batılılara satılarak halka ihânet etme değil de, Batılıların peşine takılarak ilerleme olayı şeklinde yutturabilmek için, iç dinamiğin beyinleri ve Yeniçerilerin akıl hocaları olan –küpeli- Mevlânaları ismen ve fikren yok etmek zorundaydılar.

Çünkü onlar her hâlükârda temize çıkmak, ve ülkeyi tamamen batırsalar bile, bunu “takdîr-i ilâhî” veya “doğal bitiş” olarak kabul ettirebilmek için, ciddi bir muhâliflerinin veya alternatiflerinin bulunmadığını, yani ülkenin mevcut rejime anti-tez yaratacak hiç bir iç dinamiğe sâhip olmadığını, memlekette ezelden beri “para ekonomisi”ne indeksli bir sosyal düzen olduğunu, veya ekonomi yaratacak bir sosyal dinamizmin hiçbir zaman mevcut olmadığını dolayısıyla de 1826'daki olayın bir sosyal cinâyet veya katliam olmadığını kanıtlamak peşindeydiler.

Halbuki Osmanlı'nın 1826'da Batılı emperyalistlere satılmak sûretiyle yaptığı iş, atalarını yüzlerce yıl dürtükleyerek “yol”da tutmaya çalışmış kendi alternatifini(anti-tez'ini) ortadan kaldırmak ve memleketin cihanşümûl iç dinamiğini mahvetmek olmuştur aslında... Gerçi Osmanlı, şurbîyûn kolundan sivrilen, Hezarfen Ahmet Çelebi gibi dâhî mücicilere bile tahammül edemeyip sudan bahânelerle sürgüne gönderirdi ama, beyin takımının düşünce ve irşatlarının tesir ve îtibârına ise hiçbir şey yapamazdı... Yaptığı tarih tahrifâtı işte böyle bir alternatifin ve/veya iç dinamiğin olmadığını ispat(veya yutturma) çabasından başka bir şey değildi. Nitekim aynı politikaların sürdürüldüğü ve aynı tarihin okutulduğu günümüzde

Osmanlı'nın –şâşaalı zamanlarının anısına- yeniden itibar kazanmaya başlaması, bu yutturmacanın tuttuğunun ve bir takım soysuzların, Osmanlı'nın menhûs mesajını alarak gereğini yaptıklarının delilidir.

Çünkü Osmanlı Türk-Tarikat Sistematiği'nin seyfiyûn kolunu(Yeniçerileri), Batılı müttefikleriyle birlikte kötölemiş ve yok etmişti; ama onların akıl hocalarının yâni kavliyûn kolunun Mevlânalarını –fikren dahî- hiçbir zaman mahkûm edememişti. Bilakis, küpeli Mevlânalara daima mahkûm olmuştu... Bu da demekti ki, Yeniçeri Ocağı ve de esnaf ve zenaatkâr teşkilâtları ne kadar bozulmuş olursa olsun, Türk-Tarikat

Sistematığı'nin özünde veya prensiplerinde bazı cihanşümûl doğrular vardı; ve devam ediyordu. Ki bunlar biryerden sonra tüm sistematığı yenileyebilir veya yeniden yaratabilirdi...

Aslında Hacı Bekdaş'lardan, Yunus Emre'lerden beri Türk-Tarikat Sistematığı'nin ana kolunda vardı bu evrensel prensipler... Ama son olarak Anadolu'nun –ve hatta tüm Ortadoğu'nun- birliğini sağlamış olan Yavuz Sultan Selim tarafından açıkça vurgulanmıştı... Yâni İran, Suriye ve Mısır'a karşı –belirleyici- üç büyük savaş kazanan ve sonunda da “velî sultan” diye anılmaya başlayan Yavuz Selim Han, kulağına küpe takmak ve bunu –resimle- kayda geçirtmek sûretiyle, mugâlâtaya yer bırakmayacak şekilde ilân etmişti bu prensiplerin başlıcasını: (Beline hâkim olmak, aklına hâkim olmak demektir)... Gerçekten de “insanlaşma” ve toplumsal varlık hâline gelme sürecindeki “artı-değer” yaratma olayı, beslenme ve çiftleşmeyle ilgili tabulardan kaynaklanmaktaydı. Dolayısıyla tarihteki her toplumsal yükselişte de, bu tabusal yasaklar –geleneksel ve duygusal reflekslerle- muhtelif şekillerdeki ahlâkî prensipler olarak gündeme getirilip benimsenmekteydi... Yâni “Pazar ekonomisi”ne bağlı bir zihniyet çok yanlıştı; ki bu, insanların son ve en mükemmel şekilde yaratıldığını dogma olarak kabul –ve iddia- eden, veya insanlığın, daima kazanılması, korunması ve yükseltilmesi gereken bir olay olduğunu idrâk etmeyen “Yahudilik” orijininin kaynaklanıyordu. Halbuki insanlık “talep”e göre oluşmamıştı ki “talep”e göre ilerlesin... Talep, üretime sebep olarak görülürse insanlık, “sevk-i tabii”lerin veya hayvânî insiyâkların güdümüne girer ve inhitâta sürüklenirdi... Oysa insan, daima hayvanlığı ile mücâdele etmek ve bir limit noktasından sonra da hayvanlığından tamamen kurtulmak –ve Uzay'a açılmak- zorunda olan Tanrısal bir fenomendi... Yoksa, Yahudi zihniyetine bağlı dindarların sandığı gibi, “oyuncakçı” ustasını andıran bir Tanrı tarafından yapılp Dünya'ya salıverilmiş, ve de önünde sonunda ya oyuncakların bozulması ya da Tanrı'nın sıkılması yüzünden sona erdirilmesi mukadder olan bir “oyun”un objesi değillerdi; insanlar... Onun için de, “doya doya hayvanlığı yaşamak” temeli üzerinde oluşmuş bir “Dünya görüşü” yayan Yahudilik, insanlığa ve Tanrısal zuhûrâta en büyük kötülüğü ve ihâneti yapmaktaydı...

Aslında bizim ehl-i tarik, “sünnet”i daima ihtiyârî saymıştır. Yâni Hz.Peygamber'in, Kuran'daki açık bir emre dayanmayan davranışlarını taklit etmeyi, kişinin isteğine bırakmışlardır. Ki bu meyanda –Kuran'da açık tarifi bulunmayan- namaz ibâdetini bile, genellikle seyitlerin(veya eşrâfın) yaptığı gibi, ama daha çok, yoldan kaldıkları veya ihtiyarladıkları zamanlarda edâ etmişlerdir. Ve bu yüzden de muhtelif halkların, kültürel köken farklılıklarından kaynaklanan değişik ibâdet ritüellerine hoşgörülle bakmışlardır.

Bunun gibi Hz.Peygamber'in –yaygın kabul görmüş- sünnetine uymayan ama kadîm seks tabusunun geleneksel uzantısı olan mücerretlik(aseksüalite) tavrı da bizimkilerin temel prensiplerinden biriydi ve Yavuz Sultan, tarikat önderlerinin “belli bir yaştan sonra cinsel yaşamlarına kendi irâdeleri ile son verme” kuralını –kulağına küpe takmakla- resmîleştirerek “sünnet”e karşı içtihat getirdiği için “velîullah” mertebesine lâyük görülmüştü. Ki bu pâyeyi hak ettiğini de, bu içtihat karşıtlarının ordularını yendiği üç zorlu savaşla kanıtlamıştı(Çaldıran, Mercidâbık. Ridâniye)...

Yavuz Sultan Selim'in, dedesi Fâtiht Sultan Mehmet'i çok sevdiği ve esasen de onun politikalarını devam ettirdiği söylenir. Gerçekten de Doğu seferlerine baktığımızda, kendisinin yalnız şahlara, sultanlara zorla baş eğdirmek şeklinde değil, doktriner iknâ yoluyla da başarılı bir tevhid politikası yürüttüğünü görürüz. İranlılara, “zürriyet” gütmeye anlayışının saçmalığını, Mısırlılara, sonuna kadar seks bağımlısı(veya zenpâre) olarak yaşamanın-akla- zararlarını tebliğ eden Sultan Selim, Suriye mahrecli Alevî'lere de, Tanrı gibi gördükleri Hz.Ali'ye rağmen “mücerret”liği kabul etmemelerinin, bir çözümsüz çelişki teşkil ettiğini bildirmiştir. Dolayısıyla Batı'ya döndüğünde, ilk hedefinin Vatikan olacağını düşünmek için de pek çok sebep bulunabilir...

Yavuz'un Vatikan'ı himâyeye alması düşüncesi, bugün bile insanın zihnini ve/veya ufkunu açmakta ve yol gösterici olmaktadır. Çünkü Papalık, herne kadar –o zamanlarda- dogmatizme veya bağınazlığa saplanmış olsa da özünde, insanlığın varoluşundan kaynaklanan, beslenmeyle ve özellikle de cinsiyetle ilgili tabuların bekçiliği misyonunu sürdürüyordu. Yâni Hz.İsa'nın çıkış nedeni olan, Yahudiliğin negasyonu(anti-tez'i) pozisyonunu muhâfaza ediyordu... Daha doğrusu, tüketim, gösteriş ve fuhuş çılgınlığına sapmış Yahudiliği inkâr eden Hz.İsa'nın temsilciliği görevini ifa edebiliyordu. Onun için Yavuz, Vatikan'ı ilhak etmekle birlikte –herşeyden önce- tabuların, dolayısıyla aklın bekçiliği hususundaki Katolik ve Müslüman halkların ortak inanç noktasına dayanmış olacaktı.

Bu halkların saygın gördüğü, “keşişlik” ve “mücerretlik” gibi müesseseler, esas itibârile “Panteist Zon”daki seks tabusunun uzantıları olan oluşumlardı. Ve her iki halkın sıradan insanları da, bütün hatâ ve günahlarının bu müesseselerdeki kişilerin “yüzü suyu hürmetine” affedilebileceğine(zararsız hâle geleceğine) inanırlardı. Ki bu inanç, insanlığın “Panteist Zon”dan beri bağlanmış olduğu çok doğru bir tespitti... Kaldı ki, Katolikliğin, Kuzey Avrupa halklarını isyan noktasına getirmiş ve bilimin ayağına bukağı olmaya başlamış bulunan “Dogmatizm”ini de, İslâmiyet’in “Tevhid” prensibi ile telâfi ve tedâvi etmek mümkündü. Çünkü Tevhid Prensibi’ne göre, bütün temel varsayımların(dogma, prensip veya aksiyomların) ve de bunların üstüne inşa edilmiş bütün ilmî veya dînî fikirlerin, birbirleriyle tevîl ve/veya izah edilebilmesi gerekirdi. Yani fikirlerde dînî ve ilmî ayrımı olmamalı, temel varsayımlar da son tahlilde “tek”e indirilebilmeliydi...

Demek ki Yavuz Sultan Selim’in –ömrü vefâ edip de- Vatikan’ı ilhak arzusu gerçekleşebilseydi, Dünya’nın şekli ve gidişâtı bambaşka(güzel) olacaktı; denilebilir... Çünkü bir defa, seks tabusu(veya büyük günah) ihlâllerini ve bunlardan doğan kötülükleri kadınların üzerine yıkıp, onları “cadı” ilan ederek korkunç şekilde cezalandırmak çok büyük bir yanlış ve günah idi... Sonra da, akılla geliştirilen bilimsel yöntemlerle çıkarılmış ve ispatlanmış doğruları, sırf dinsel dogmalara uymuyor diye kabul etmemek (ve bunların kabulünü yasaklamak) çok büyük bir taassup ve aymazlıktı... Bu büyük hatâlardan dolayıdır ki, “Protestan”lık akımları doğdu ve ilerici kisvesi altında tarihin en büyük irticai hareketini yarattı. Çünkü Katolikliğe tepki olarak, “kapital baronları”nın işine çok yarayan –Mitoloji benzeri- pozitivist bir bilim anlayışı ile üst sınırı belirsiz bir “seks özgürlüğü” kavramı geliştirdi. Ve böylece de, Hristiyanların büyük bir bölümünün Hz.Davut ve Hz.Süleyman gibi kral peygamberlerin, lüks tüketime ve sekse önem veren şâşaalı(ama gaddar) düzenlerine özenmesiyle birlikte, Dünya çapında bir “Yahudi+Dönek Hristiyan” ittifâkı kurulmuş oldu... Ki bu zihniyet ittifâkı da yüzyıllardan sonra bugün –siyâsî- bir Dünya hegemonyasına dönüştü.

Halbuki gâyet mütevâzı bir hayat sürdüğü ve isrâfa, debdebeye karşı olduğu bilinen ve de kulağına küpe takmakla –akıl ve edebâlîğ- insanların “âhır ömür”lerini, kendi irâdeleri ile karar vererek aseksüel olarak geçirmeleri ve dolayısıyla de tecrübe ve akıl birliğini sağlamaları

gerektiğini vurgulayan bir Velî Sultan’ın “tüketim ekonomisi”ne ve “seks özgürlüğü”ne geçit vermesi düşünülemezdi. Kaldı ki –zamanın ulemâsından kalan belgelerden anlaşıldığına göre- İslâmiyet içindeki mezhep farklılıklarını bile, hayâtın pratikleri içindeki problemleri fenden de yararlanıp çözerek gidermeye çalışan ve böylece de “Tevhid” prensibine titizlikle uyduğunu gösteren Sultan Selim Han’ın, Katolikliğin dogmatizmini de törpüleyeceği açıktır. Dolayısıyla reaksiyon olarak ortaya çıkan, pozitivist Protestan zihniyetinin doğurduğu “din ayrı, bilim ayrıdır” anlamındaki düalist akılcılığa yâni “kafa çatlaklığı”na da izin vermeyeceği bedihîdir.

O halde -son tahlilde- denilebilir ki Yavuz, Vatikan’ı Memâlik-i Müttehide’nin içine alabilseydi, İslâmiyetin “Tevhid” ilkesine dayanarak Katoliklere, yeni görüş ve buluşları karalama kampanyasından vazgeçmeleri hatta onları, bazı dînî dogmalardan vazgeçme pahasına izah etmeleri gerektiğini öğretip ulûhiyet yolunda dînî tevhide gerçekleştirerek Protestanlığın ortaya çıkmasını ve Yahudiliği diriltmesini önleyebilecekti... Veya başka bir deyişle Yavuz, Hristiyan reformasyonunun, Yahudiliğe dönüş şeklindeki bir irticai hareket olarak değil de, doğru yolda bir ilerici hareketi olarak gerçekleşmesini sağlayabilecekti...

Kronolojik tarih anlayışına şartlanmış olanlar burada benim, “halamın şeyleri olsaydı amcam olurdu” der gibi “düşüncelerimin dilekleri”ni belirttiğimi ve vahlandığımı sanıp şaşırılmamalıdır. Çünkü tarihte, ilerlemenin olmadığı, toplumların debelene debelene yerinde saydığı(veya patinaj yaptığı) anakronik ve/veya kaotik durumlar olduğu gibi, insanların “panteist zon”a ait, yâni zamanlar üstü olan duygu, düşünce ve davranışları da sözkonusudur. Ki bu evrensel tavırlar, tarih içindeki muhtelif devirlerde doğru-düzgün(melekeleri güçlü) adamlar tarafından tekrar tekrar gündeme getirilirler... Tarihin “mükerrer” tarafı işte bu özellikten kaynaklanır; ve Velî Sultan Selim’in tavrı da, bu anlamda günceldir ... Yâni Yavuz Sultan Selim Han’ın görüş, duruş ve davranışları Panteist Zon’dan(veya Öbür Dünya’dan) yansıyan böyle bir evrensellik arzetedir; ve onun için de bugünkü –gelişmiş- ilmî ve fennî(teknolojik) donanımla, daha güçlü bir şekilde gündeme getirilip savunulabilecek bilimsel bir tez niteliğine ulaşmıştır...

İlk uygarlıkları kuran Tanrı-Kral'lar, panteist dönemin tabularından mütevellid mistik korkuları yenerek, insanların çoğalma, toplumların büyüme ihtiyacına binaen, "evlilik müessesesi" ekseninde bir "insânî yaşam" tarzı veya modeli vazetmişlerdi..Ama tabuların sebebi hikmetini idrak edemediklerinden dolayı, muayyen bir konfora ulaşan ardılları tarafından bu kurallar çiğnendi; ve insânî yaşam tarzı yozlaştırılarak toplumlar yıkıma uğratıldı.

İşte Yahudi peygamberleri, bu Tanrı-Kral'lara tepki olarak ve onların hatâlarını tashih etmek üzere ortaya çıktı; ama toplumsal felâketleri "fuhuş"a, "ensest"e ve/veya "cinsel sapıklık"a bağlasalar da, tabuları "nedensellik" mantığıyla gerekçelendiremedikleri için, onlar da cinselliği bir "irâdî tasarruf" gibi anlayıp, istedikleri kadar seks yapmakta –dolayısıyla kötü örnek olmakta- bir sakınca görmediler. Ve onun için de –Hz.İsa'nın ve Hz.Muhammed'in tashihlerine rağmen- tarihî "kısır döngü"yü bir daha yaşıttılar insanlığa...

Yani Velî Sultan Selim Han'ın, Türk-Tarikat Sistematiği'nin panteist(Şamanist) geleneğinden çıkararak -insanlığa- taktim ettiği insânî duruş veya yaşam şekli, peygamberlerin bile gerekçelendiremediği bir kozmik(evrensel) tavrın tekrar ortaya çıkarılması ve/veya güncelleştirilmesi demekti aslında... Bu tavrıyla Yavuz Sultan Selim insanlara, "yaşadığınız zaman da, çocukluğunuzda olduğu gibi aseksüel yaşayın; ki birikmiş bilgi ve tecrübelerinizi

Akıl ve irâde zâfiyetine uğramadan, olabildiğince doğru ve düzgün bir şekilde ifâde ve tatbik edebilirsiniz." öğüdünü veriyordu. Yâni Yavuz böylece, bütün muktedir ve elyak insanlara, Türk-Tarikat Sistematiği'nin "Tıfl-ı Ekber" mertebesini tavsiye ediyordu...

Velî Sultan Selim'in bu tavsiyesi bugün artık bilimsel bir tez niteliğindedir; ve de açıklaması gâyet kolaydır. Dolayısıyla Dünya'daki –dîni ne olursa olsun- bütün akıllı insanlarca kabullenilmesi de gâyet doğaldır...

Bugün artık biliyoruz ki, bütün insânî özellikleri doğuran ve insanlararası râbitayı –bir rezonans hâli olarak- sağlayan insana has fenomen, "ritm melekesi" dir. Bu -ve bundan türeyen zihinsel "sıralama melekesi"- insanın bütün davranış ve düşünce kalıplarını, alışkanlıklarını ve/veya paket programlarını tâyin eden ve değiştiren bir davranış biçimidir. Ki bilgisayar sistematiği de aynı esasa dayanır... Bu davranış biçimi, bütün refleksif davranışlar üzerinde frenleyici ve değiştirici tesirler icra eder. Ve bu arada "çiftleşme" etkinliğine de güçlü bir engel oluşturur. Ki bu engellilik hissi, sonraları "Tabu" olarak ifâde ve sembolize edilmiş ve de aklın hayvânî kurnazlıklarına karşı öiümüne müeyyidelerle korunmuştur...

İnsanın "kendinde olma" veya "bilinçlilik" hâli, sayma(ritm) ve sıralama melekelerinin faaliyet hâli demektir. Akılı başında veya bilinçli hâlde olan bir insan her işe "başla!" komutuyla veya bir, iki, üç,... diye saymak sûretiyle kazandırılan ritmik motivasyon ile başlayabilir. Ve de bilinçli olduğu her uğraş ve hâl içinde "zaman" duygusunu kaybetmez...Ancak nevar ki "çiftleşme" olayına ne "başla!" komutuyla ne de ritmik motivasyonla(teşvikle) girmek mümkündür; hatta tam aksine olarak, ritmik motivasyon insanları irâdî kılar ve cinsiyetten uzaklaştırır.(Öyle olmasaydı "dans" diye bir sanat ortaya çıkmaz, veya hayvanları da sanat akademilerinde eğitmek gerekirdi)...O halde demek ki "çiftleşme" olayı akıl, irâde ve bilinç dışı ve son tahlilde de insanlık dışı bir olaydır. Üstelik, aynen "narkoz" veya herhangi bir güçlü uyuşturucu tesirindeyken olduğu gibi "zaman" mevhûmunun kaybolduğu(kaybedildiği) bir olaydır. Ki, bilindiği gibi "zaman" mevhûmu uykuda bile tamamen kaybolmamakta veya kaybedilmemektedir... Ve buradan da anlaşılmaktadır ki insânî dirilik (veya bilinç, irâde ve akıl seviyesi), seksî faaliyetlerle ters orantılıdır. Ve her çiftleşme olayı –geçici de olsa- bir bilinç kaybı demektir. Veya dinsel terminoloji ile ifâde edersek, "düşünce" ve "bilinç" aslında Tanrısal bir olay ve olgudur; ki Tanrı'nın da, Tanrısal yolun rehberleri olan melekelerin de cinsiyeti yoktur, diyebiliriz....

O halde bugün, Dünya'ya hâkim olan Yahudi+Protestan(Püriten) zihniyetinden kurtulmak için her şeyden önce seks(çiftleşme) olayını –yüceltildiği yerden indirmek üzere- alabildiğine aşağılamak ve de her anlamda ucuzlatmak gerekmektedir. Ki böylece –biyolojik erginliğe ulaşmamış- gençler ve yaşlılar bu olaya heves ve tenezzül etmesinler; ve orta yaşlılar da, övünmeye deymeyecek –hatta biraz utanılacak-kadar kolay yapma ve hâcet giderme imkânına kavuşabilsinler... Ve de hiç kimse,- irâdî olarak yapılmadığı için- seks olayını ve verdiği hazı, bir şans(avanta, vurgun) veya bir Tanrı ödülü gibi anlayıp

“ne oldum delisi” olmasın, böbürlenmeye, diğer insanlara “nisbet” yapmaya kalkmasın. Çünkü hemen düşünsün veya düşündürülsün ki, bütün hayvanlar aynı işi yapıp aynı hazzı alıyorlar; ama işi bitirdikten sonra hiç de övünmüş gibi görünmüyorlar... İşte burada insanın trajik bilinçsizliği açıkça sırtıyor: İnsanlar bu işi yapmak üzere irâdelerini yendikleri için övünüyorlar aslında... Ve üstelik, irâdelerini(melekelerini) mahvetme hususunda yarışmakla birlikte, ayrıca “mutluluk gösterisi” şeklindeki sanal bir statü çekişmesiyle de birbirlerini yıpratıyorlar. Ki bu arada bâzıları da iptilâ derecesinde alışkanlıklar (veya cinsel fetiş bağımlılığı) edinip, aklını cinsel çağrışımlardan kurtaramaz hâle geliyor. Ve böylece de, çiftleşme olayını sâdece muayyen mevsimlerde yaşayan hayvanlardan daha fazla hayvanlığa dûçâr oluyorlar... Halbuki aklın çalışma kapasitesi, -bir eşik değer üstündeki- cinsel aktiviteyle ters orantılı olduğu gibi, “mutluluk”, “huzur”, “sevinç” ve/veya “sevgi” gibi insânî duygular da, çiftleşirken alınan “hayvânî haz” duygusuyla ters orantılı... Ve onun için de romantik ve plâtonik aşklar ömür boyu sürebiliyor, ama seks’i fazla kaçan aşk ve evlilikler, erkenden kabak tadı veriyor... Seks ve sevgi gibi duygular arasındaki yanılısama, insânî etkinliklerle yaratılan güzellik fetişlerinin, özellikle kadınlar tarafından -bir nevi çekici yem olarak- cinsel fetiş(uyarıcı) hâline getirilmesinden kaynaklanıyor... Ama aynı -hilekâr- kadınlar, bir gün eşlerinin hiçbir gösterişi olmayan bir başka kadınla birlikte olduğunu öğrenince şaşırıp kalıyorlar...

Türkçe’de bugün bile kullanılan eski bir özdeyiş var... Başa gelen bir kötü olaydan sonra, “bu, kulağna küpe olsun” derler... Yâni, “aklını başına al da, bir daha böyle hatâ yapma” demektir... Burada, küpe takmanın mücerretlik(aseksüalite) anlamına geldiğini düşünürsek atalarımızın, özellikle de “ehl-i tarik” olanların ve Yavuz Sultan Selim’in, akıllılıkla aseksüalitenin ilişkisini

gâyet iyi kurduğunu çıkarabiliriz.

Ayrıca Yavuz Selim Han’ın, babası ve dedesi zamanında idam edilmiş olan Molla Lütfî ve Oğlan Şeyh gibi değerli din âlimlerinin dâvâlarından da haberdar olması gerekir. Ki bu âlimlerin, Kuran ve sünnetlere dayanarak -şer’i hukuka göre- yaptıkları savunmalarında gâyet haklı oldukları halde, sırf fesata yol açtıkları gerekçesiyle örfî hukuka göre mahkûm edildiklerini de ibretle okumuş veya işitmiş olmalıdır. Kaldı ki Bayrâmî’liğin Melâmî kolu gibi tariklerin de mücerretliği kabul etmeyip, cinsel arzûlara şeriat hükümleri dışında bir engel tanımadıkları için -pratikte- fesata sebep olarak sapkın durumuna düştüklerini de bilmemesine imkân yoktur herhalde... Yâni Yavuz, Doğu’nun din devletlerini karşısına alarak çıktığı seferde, bütün bu olaylardan ders çıkararak kulağna küpe takmış ve o yüzden de hem askerî ve hem de fikrî bakımdan büyük bir zafer kazanmıştır. Çünkü O’nun çıkardığı ders, insânî gidişâta inisiyatif alıp imamlığa, mevlânalığa, şeyhliğe veya liderliğe soyunan bir kişi, mücerret(aseksüel) olmalı - ve meditasyon yapabilmeli- şeklindeydi. Dolayısıyla de, “imam yellenirse cemaat altına eder” özdeyişini doğrulayan -evrensel- bir akideydi... Yavuz’un bu tevhidci zihniyeti ve stratejisi sürseydi, İslâmiyetteki mezhep farklılıkları da, Avrupa’yla olan din farklılıkları da kalmazdı diye düşünmek mümkündür...

Onun içindir ki Yavuz Sultan’ın âni ölümü Avrupa’nın ileri gelenlerini çok sevindirdi...”Arslan öldü” diye bayram ediyorlardı; ama nedense 25 yaşındaki oğlu ve tek vârisi olan Süleyman’ı hiç de ciddiye almıyorlardı. Nitekim bizim resmî tarihlerin, büyük zaferler ve kazanımlar diye sunduğu olaylardan sonra Avrupalılar kendisinden, “büyük” ve hatta “muhteşem” nitelendirmeleriyle söz etmeye başladılar... Halbuki o sıralarda Sultan Süleyman, babasına ve hocası olan -büyük dedem- Mevlâna Bekdaş Efendi’ye ihânet ederek Türk-Tarikat Sistematiği’ni etkisizleştirmek ve örfî hukûku ortadan kaldırmakla meşgûldü; aynı zamanda...

Papalığın nüfûzu kırıldıktan sonra, Avrupa’daki krallar nasıl kendilerine bağlı kardinaler elde ettilerse, Süleyman da her şeyden önce kendine bir şeyhülislâm tâyin etti. Ve bunun vâsıtasıyla “sünnet”e sıkı sıkıya bağlı yazılı bir “şeriat hukûku” dikte ettiği içindir ki kendisine -bendegânı tarafından- “Kânûnî” lâkabı takıldı. Böylece de, bir yandan Batılı senyörlere benzerken diğer yandan Emevî sultanlarını andırır hâle geldi. Ki bu arada -kötülüğüyle- meşhur Emevî sultanı Yezid’in ismini yaşatmak için de, oğlunun birine -yine- B. Yezid adını taktı...

Yâni Kopuk Sultan Süleyman için -son tahlilde- hem beşerî zaafaların doyurulmasını esas alan, bol kadınlı, bol döllü ve bol savaşlı bir hayatı, “kışın haremde, yazın seferde” şeklinde yaşayarak, Yahudilerin

Süleyman isimli peygamberlerine benzemekle, hem de Avrupa'daki Protestan ayaklanmalarına destek olmakla, bugünkü –bozuk- Dünya düzeninin baş mimarlarından biridir denilebilir... Ki bu arada hem babasından devraldığı büyük devlet hazînesini, şan ve şöhret yolunda harcadığı, hem de savaştığı Hristiyanların dindaşlarına, Türk-Tarikat Sistematiği'nin –şurbîyûn kolunun- menfaati hilâfına kapitülâsyonlar verdiği için bugünkü “serbest pazar ve alabildiğine tüketim” ekonomisinin ilk şampiyonlarından biri de sayılabilir...

Kânûnî Sultan Süleyman'ın böyle bir zihniyet değişikliğine, redd-i miras ve inkâr politikalarına nasıl geldiğini, bunda bir çeşit “beşinci kol” faaliyetinin rolü olup olmadığını bilmiyoruz. Ama kendisinin Yahudilere karşı çok hoşgörülü davrandığını ve zamanında, Yahudilerin görülmedik ölçülerde servet ve nüfuz sâhibi olduklarını gâyet iyi biliyoruz... Ayrıca Yavuz Sultan Selim'in, “tutumluluk” anlamında bir iktisat politikası yürüttüğünü, gösterişe ve fuhuşa tamamen karşı olduğunu, yâni Yahudi zihniyeti ile taban tabana zıt bir anlayış içinde bulunduğunu da biliyoruz. Ve buradan da genç Sultan Süleyman'ın, kişiliğini ispat telâşındayken

Babasına ve hocalarına karşı çıkma heveslerinin, nasıl bir çevre tarafından nerelere doğru yönlendirilebileceğini kolayca çıkarabiliyoruz.

Kaldı ki “fikriyâta daralarak coğrafyada genişleme” politikasının yâni bir yandan “Tevhid”den vazgeçip, kitâbî bir şeriat hukûku uğruna dîni, dogmatik bir kilise(veya mezhep) hâlinde daraltırken, diğer yandan bir çok halkları içine alan bir imparatorluğa doğru genişlemenin ortaya pek çok çelişki ve/veya gerilim –hatları- çıkaracağını anlamak için de kâhin olmaya gerek yoktur... Ayrıca Yahudilerin, sonradan –tashih amacıyla- çıkmış dinlerin sekterleşerek kiliselere bölünmelerini teşvik ettikleri de tarihî bir realitedir. Çünkü onlarınki bir kavim dinidir, dolayısıyla kiliseleşmesi olanaksızdır; ama Hristiyanlık ve Müslümanlık, bütün insanlığa şâmil olma iddiasındadırlar. Onun için de dil, sembol ve ta'zim ritüelleri platformunda kaldıkça, halkların gelenek bağımlılığı yüzünden kolayca kiliselere(veya mezheplere) bölünebilirler... İşte bundan dolayıdır ki Yahudiler, Türk-Tarikat Sistematiği'ne ve onun “Tevhid” akîdesine düşmandılar. Rumlar ve bilhassa Ermeniler, bu düşünce ve davranış sistematiğine katıldıkları halde Yahudiler daima uzak durdular. Çünkü böyle bir bilinçlenme yolunun, global tevhide gerçekleştirerek Yahudiliği bitireceğini sezmişlerdi... Onun içindir ki “Muhteşem Süleyman”larını, övgülerle yönlendirerek hem ekonomik ve hem de sosyo-politik zihniyet anlamında, Türk-Tarikat Sistematiği'nin üzerine yürümesini sağladılar.

Yâni –son tahlilde- demektir ki, onuncu Osmanlı Padişahı Süleyman, nefsi menfaatlerini Yahudilerin stratejik emelleri ile tevhid ederek, Türk-Tarikat Sistematiği'ne ve onun tesbit ettiği evrensel rotaya(veya ulûhiyet yoluna) ihânet etmiştir... Tüm Dünya'ya nizam vermeyi amaç edinmiş ve kendisine cihanşümûl bir ülke bırakmış olan, başta babası Yavuz Selim Han olmak üzere, hayatını mücerret(aseksüel) olarak yaşayan tarikat büyüklerine, “abdal sultan”lara, “iğdişbaşı”lara, “tavâşî ağa”lara, “hadım paşa”lara yâni insânî uğraş ve idealler uğruna hayvanlığından –kısmen veya tamamen- vazgeçen mubârek insanlara ihânet etmiştir...

Onuncu Pâdişah Süleyman, Moğol imparatorlarına ve Emevî sultanlarına özenerek hem cihangir hem de kitâbî(kânûnî) olmaya çalışırken, başta kendisini yetiştiren hocası ve imamı Mevlâna Bekdaş Efendi olmak üzere –baba yâdigârı- pek çok büyük insanın itibariyle de oynadı. Ve onların yerine, Rum dönmesi İbrâhim(paşa), Ukraynalı câriye Hürrem(sultan), Çorumlu yobaz Ebusuud(şeyhülislâm), Sırp devşirmesi Mehmet Sokoloviç(paşa) gibi bendegânını ihyâ edip müteber eyledi... Tarihçiler târihi doğru yazsalar, bugün bu karactersiz insanlara anlam vermeye çalışacağımıza, meselâ Mevlâna Esseyid Hasan Hilmi, Mevlâna Derviş Çelebi, Mevlâna Pîr Muhammed Çelebi, Mevlâna Muslihiddin ibni Ali ve de bunların yakın dostu Seyyid-i Sâdât Muterem Mir Tâciddin Ali gibi büyük şahsiyetleri eserleriyle birlikte tanıyacak ve onlarla da övünecektik; tıpkı ört-bas edilemeyecek eserler bırakmış olan Mimar Sinan'la övündüğümüz gibi...

Kopuk Sultan Süleyman'ın verdiği emirler ve yaptığı kânunlar, bu muhterem zevâtın Yeniçeri'ler(Seyfîyûn), esnaf ve zenaatkârlar(Şurbîyûn) ve de diğer halk kesimleri üzerindeki nüfûzunu –tabii ki- ortadan kaldıramadı. Ama –bıraktığı mirasla- kendisi öldükten sonraki yaklaşık iki buçuk asır boyunca Tarikat liderlerinin beynini, hem ulaşılan sınırları koruma yükümlülüğü ile, hem de yapılan

kânunları güncelleme zorunluluğu ile bloke etmiş oldu...”Şeriat isteriz!” sloganlarıyla yapılan müdâhaleler aslında, bir “kânun güncelleme” operasyonundan başka bir şey değildi. Ki bâzen de, pâdişahların halli ve hatta idâmiyle sonuçlanabiliyordu. Ama hiçbir zaman –küpeli- bir tarikat önderinin(veya mevlânanın) idâm edildiği görülmedi. Çünkü onlar örfî hukûku, pratik içinde –fennleri de kapsayan- Tevhid’ci düşünce ile geliştirip gerçeklere uydururken, değişmez kânun meraklısı ve “nass” tutkunu despot Pâdişahlar daima gerçeklere ters düştüler; dolayısıyla de meseleleri siyâsetle halletmeye kalkıp bâzen de “siyâset” edildiler... Onun içindir ki 1826 katliamından sonra Osmanoğulları, “Mevlâna” sıfatını liyâkatle taşımış olan tarihî şahsiyetlerden kurtulmak için sistemli bir şekilde bu sözcüğün anlamını unutturmaya ve çarpıtmaya çalıştılar. Bu şekilde, memlekette kendilerinden –ve bendegândan-

başka, “iç dinamik” yaratabilecek soylu insan bırakmamaya ve böylece de ahâliyi bir dilenci teşkilâtı gibi toparlayarak emperyalist devletlere bağlamaya azmetmiş oldular. Ki nitekim –kısa bir Atatürk döneminden sonra- bugün de aynı politikaya dönülmüş ve başa geçen mürteciler “Yeni Osmanlı” diye anılmaya başlamıştır. Çünkü resmî tarih kitapları, çocukluğundan beri insanların beynini “biatlı kul” zihniyeti ile yıkamaya devam etmiştir; “cumhûriyet” rejiminde bile...

Halbuki benim tanıdığım eski İstanbullu’lar, hiç de bu zihniyette değillerdi... Hele ki, 1826 olayını yaşamış ve göğüslemiş olan –akrabalarımından- bâzı insanların torunlarıyla konuştuğumda, Osmanlılar’dan hiç de hoş söz etmediklerini hatırlıyorum: “Dünkü ayılardır onlar...” derlerdi... “Biz Dânişmendiye’de şehirler kurmuşken onlar, dağlarda çadır kuracak yer ararlardı.” derlerdi..

“Bizler İstanbul’un Üsküdar yakasını, tahta oymalı üç katlıyalılarla donatır ve de Batılı’ların –duydıkları hayranlığın ifâdesi olarak- Kuzguncuk Palas adını verip kartpostal’ını çıkardıkları Yalı Saray’da otururken, onlar Ayasofya tepesine kondurdukları Çadırkent’lerinden kıyıya inemezlerdi.” derlerdi... “Balık yemeye bir türlü alışamaz, ve de kuzu yemekten dolayı damla(gut) hastalığına yakalanıp genç yaşta geberir giderlerdi” derlerdi... “1826 yılını müteakiben gelişen olaylar zarfında bizim yalıları, sarayları kundaklattıktan sonra onlar da Yalı Saray yaptırmaya karar verdiler; ama, hem mermerden yalı yaptırmakla, hem de Grek mîmârî tarzının Avrupa versiyonunun taklidine özenmekle, ortaya büyük görgüsüzlük (ve zevksizlik) nümûneleri koydular.” derlerdi...

Gâzi Mustafa Kemal’i işte bu zihniyetteki insanların kolektif akli ve rûhu destekledi ve öne çıkardı. Yoksa kendilerine Atatürkçü diyenler, O’nu sömürmekten başka bir şey yapmadılar; ve yapmıyorlar. Ve de Atatürk’ü, sanki Osmanlı Hânedânı’nı indirip onun yerine Osmanlı-Türk Kölemen Devleti kurmuş bir Osmanlı paşası mesâbesine indiriyorlar. Çünkü onlar esas itibârıyla, Atatürk’ün etrâfını sarmış olan, Osmanlı’nın bendegân ve âyân zümrelerinin çocukları... Bu Atatürkçü’lerin –dışarıdan dayatılan uygunsuz bir demokrasinin îcâbı olarak- iktidar yolunu açtıkları bugünkü seçkin(!) zümre ise, Osmanlı’nın “soysuzlar” (veya parya) olarak gördüğü gürûhun çocukları... Onun içindir ki, bir nevî “soysuzluk kompleksi”nin etkisiyle, Osmanlı Hânedânı’nı ataları yerine koyup idealize ediyorlar; ve de dışarıdan büyük destek görüyorlar. Çünkü emperyalistlerin niyeti, Dünya’nın ağırlık merkezinin tekrardan buraya gelmesini önlemek için burada “adam” bırakmamak...

Demek ki artık Atatürk’ü, kendimize gelebilmemiz için bize zaman ve mekân(yurt) kazandıran bir “gâzi-eren” olarak görmemiz ve de emperyalistler tarafından hortlatılmaya çalışılan “Osmanlı” hayâleti ile nihâyî hesaplaşmaya hazırlanmamız daha doğru olacaktır. Ki onun için de, Türk-Sivil Toplumu’nun soykırımı uğratıldığı tarih olan 1826’dan önceki Saltanat-Tarikat mücâdelelerini, ve bunun başlangıcı sayılan “Kânûnî” dönemini iyi incelememiz gerekecektir...

Dünya’nın en güçlü ordusuna ve en zengin devlet hazînesine sâhipken, iktisâdî teslîmiyet(kapitülâsyon) anlaşması yapan bir başka hükümdâra rastlamak mümkün değildir herhalde... Onun için “Kânûnî”den sonra inişe geçmemizin belirleyici sebebi olarak, ipek ve bahârat yollarının önemini kaybetmesini veya coğrâfi keşifleri göstermek, pek de doğru –ve hatta samîmî- bir tavır olamaz. Çünkü o zamanlarda Dünya’nın altınlarını, gümüşlerini vs. yağmalayan Batılı kralların bile, Sultan Süleyman kadar israf yapmadıklarını, ganîmetin bir kısmını da kâşif, mûcit ve sanatkârlarla paylaştıklarını (yâni yatırıma yönettiklerini) unutmamak gerekir... Yoksa, kör bir görgüsüzlükle yaşanan bir zenginlik hayâtı onları da batırırdı... Dolayısıyla, Sultan Süleyman’ın davranışlarının, kandırılmış veya iğfâl edilmiş bir düşüncenin

mahsûlü olduğu açıktır. Çünkü, akli başında hiç kimse yetmişine kadar şan, şöhret, seks ve entrika peşinde koşmaz/koşamaz. Ve de yaz aylarında çıktığı seferlerde kazandığı toprakları, kışın haremde keyif sürerken kaybetmek gibi bir “alış-veriş savaşları” silsilesine mecbûr olarak yaşayıp, 71 yaşında yine bir “taktik savaş” sırasında cephede ölmez. Çünkü öyle bir hükümdârın, kalıcı sonuçlar verecek “kritik savaş”ların yer alacağı stratejik bir politikası olması gerekir. Halbuki bizim pâdişah Süleyman’ı, stratejik rakibi olan(olması gereken) Kutsal Roma-Germen İmparatoru Şarlken, hiçbir zaman muhâtap olarak görmemiş ve kendisini

-gâyet doğru olarak- bir “Moğol fırtınası” olarak değerlendirmiştir... Bu durumu rahatça, “Yahudi zihniyetinin iğfâli” olarak yorumlamak mümkündür. Çünkü bizim Kopuk Sultan, hem bugünkü “tüketim ekonomisi” ve “seks sosyolojisi” düzeninin öncülüğünü yapmış hem de aşırı kânunperestlikle, demokratik gelişime engel olmuştur... Meselâ, onun zamanında İstanbul’da ortaya çıkmış Ester Kira adında öyle bir Yahudi kadın var ki, bugün dahî kullandığımız, “îcâr” veya “kirâlama” sisteminin mücidi olarak, bütün bir orta sınıfı ipotek altına sokacak kadar güçlenmiş, ve sonra da, bizim Kânûnî tarafından, töresel hukûkun “fesata sebep olma” cürmü mücbince gayri kânûnî olarak îdâma mahkûm edilmiştir... Demek ki, kötü sonuçlara binaen cezalandırma esâsına dayanan “örfi hukuk” sisteminin devam etmesi gerekiyordu. Bu sistem devam etseydi, idârî ve mâlî konularda sorumluluk almış veya alacak olan kişilerde bir “otokritik” hasleti gelişecek, dolayısıyla de hiç kimse, işlerimi –yazılı- kânunlara uygun olarak yürütüyorum diyerek, girdiği yoldan dönmeyi veya istîfâyı aklına getirmeyecek derecede bir pişkinliğe(veya vurdum-duymaz’lığa) tevessül edemeyecekti. Ki böylece de, kânûnî(yasal) rejimi olgunlaştıran bir demokratik anlayış yerleşmiş olacaktı... Ne var ki 1826’da halk inisiyatifinin ortadan kaldırılmasından sonra, kesin olarak yerleştirilen mutlakiyet rejimi ile Türkiye, hâlâ, mutlak bir “kânûnî” yetin pençesinden kurtulamamaktadır. Çünkü, insanların saf olanları –dînî taassubun da etkisiyle- kanunların her kötülüğü cezalandıracağına inandırılmakta, kurnaz olanları da, kânunların açığını yakalamakta ve dolayısıyla haksız menfaat sağlamakta ustalaşarak, rejimin baş savunucuları hâline gelmektedirler... Halbuki –bilindiği gibi- bütün olayların varacağı sonuçları belirleyen bir sebepler (veya kânunlar) sistemi oluşturabilmek mantîken mümkün değildir... Onun için Cumhuriyet dönemindeki askerî darbeleri de “örfi hukuk”un patlamaları olarak değerlendirmek ve bu tarihî gerçekleri, “ön yargı”lardan ve sübjektif hükümlerden temizlemek gerekir...

Karl Marks, insanlığın kurtuluşunu, Yahudilik’den kurtuluşa bağlamıştı; ki bu dâhiyâne görüş, aynı zamanda kâhince bir hükümdü... Ancak buradaki, Yahudilerden –nüfuslarına oranla- daha çok dâhi çıkması husûsu, Yahudi zihniyetinin kötülüğü hakkında insanları tereddüde düşürmemelidir. Çünkü bunun sebebi, Yahudi zihniyeti ve öğretisile alâkalı olmayan bir târihî özellikte yatmaktadır: Yahudilerin dinsel öğretilerinde, ataerkil bir peygamberler sülâlesinden ve silsilesinden bahsedilir. Ama yazılı olmayan geleneksel –ve güncel- hayatlarında anaerkil bir düzen hâkimdir. Çünkü devletsiz ve iktidarsız bir şekilde diğer halkların içinde sığıntı olarak yaşarlarken, anaerkil’liğe dönmeye mecburdular... Onun için de kadınlar eş seçmede çok özgür oldular... Dolayısıyla de melekeleri güçlü olan irâdî kadınların “evde kalma” veya çocuk yapamama riski asgarî düzeye indi.

Çocukların dehâ derecesini belirleyen, sayma(ritm) ve sıralama melekelerinin anadan –bir nevî rezonans olayı olarak- bebeğe sirâyet ettiği düşünülürse, Yahudilerdeki dâhi insan yoğunluğunun sebebi kolayca anlaşılır. Çünkü ataerkil düzende yaşayan diğer halklarda, eş seçme imtiyâzı erkeklere aittir; dolayısıyla de –başta iktidar sâhipleri olmak üzere- erkekler çoğunlukla, melekeleri muhtel(bozuk) olan cârîye (veya geyşa) tipli “hafif-meşrep” veya “civeli” kadınları tercih etmektedirler. Ve irâdî kadınlar da, geriye kalan silik, sünepe (ve/veya sulu) erkekleri,

- düzenin zihniyeti bakımından- beğenmediklerinden, evde kalmaktadırlar...

Yoksa Yahudilik, esas itibâriyle –diğer halklara- haset duygusuna dayanan, tabulara saygısız ve enest ilişkilere açık olan bir kast dînidir... Tanrı-Kral’lara karşı kitlesel isyanlar düzenleyen, ama sonra da onların yerine geçen peygamberlerin dînidir... Yâni Yahudilik, kesinlikle Tanrı-Kral’ların düzenine bir alternatif veya anti-tez değildir. Dolayısıyla de, tabulara saygı ile kurulup, fuhuşla, “enest”le yıkılan krallıkların, yapılıp bozulan târihî (yâni geçici) sosyal düzenlerin doktrinidir. Ki nitekim bugün de bu düzen yıkılma sürecine girmiş ve 40-50 yıl öncesine kadar, Yahudi ailelerindeki “enest” vakalarını hicveden

fıkralar artık kimseye komik gelmemeye –ve/veya herkese doğal bir realite olarak görünmeye- başlamış ve unutulmaya yüz tutmuştur...

Aslında Yahudi’liği, tarihî bir gelişme aşaması olarak değerlendirmek de çok zordur. Çünkü, Tanrı-Kral’ların mitolojik din anlayışında –seçkin- insanlar, Tanrı’nın muhtelif tezâhürleri olarak görülür ve Tanrı kavramı insanlıktan(ve hatta tüm canlılar âleminden) kategorik bir şekilde ayrılmazdı. Ama Hz.İbrahim ile başlayan peygamber reddiyeciliğinde, hem Tanrı-Kral’lardan farklı görünmek ve hem de bunlarla alâkalı olmayan bir merciden itibar edinmek gereğine binaen Yahudi peygamberler, Tanrı kavramını insanlardan(ve hatta tüm fizikî evrenden) kategorik olarak ayırdılar. Dolayısıyla de Tanrı’nın görmediği yer ve zamanlarda her haltı yer, sonra da Tanrı tarafından türlü hakâretlerle lânetlenerek, uzun yıllar –hatta asırlar- süren cezâlara mahkûm edilir hâle geldiler. Ve böylece de Tanrı-Kral’lar devrinin, -bilinçsizlikten kaynaklanan- “yükselen ve çöken uygarlıklar” düzenini(veya düzensizliğini) bir “takdir-i ilâhî” veya “değişmez insanlık kaderi” olarak meşrûlaştırmış oldular... Dolayısıyla de insanlara, Dünya’ya gelmişken canlılığın bütün içgüdüsel hazlarından yararlanarak –Kıyâmet’e kadar- günlerini gün etmeleri gerektiğini, hayatın bütün sorumluluğunun Tanrı’ya ait olduğunu, görünür durumlarda Tanrı’ya iyi yalakalık ettikten sonra, O’ndan da bir kötülük gelmeyeceğini, Tanrı tarafından gönderilen 5-10 emre itaatsizlikten “suçüstü” yakalanılsa bile af dilemek ve geçici bir ceza ile bundan da sıyrılınabileceğini aşlamaya ve onları –kendileri gibi- Tanrı’nın “şamar oğlanı” hâline getirmeye çalıştılar...

Onun içindir ki, insanlığın doğru-düzgün bir ilerleme rotası(ulûhiyet yolu) tutturarak tarihî devirleri kapattığı aşamada Yahudiliğin yeri olmamalıdır; ve olamaz... Ama sözkonusu aşamada, Yahudiliğin ortadan kalkması veya kaldırılmasıyla birlikte, bu zihniyeti tashih üzere ortaya çıkmış Hristiyanlık ile, onu yetkinleştirmek için doğmuş bir Müslümanlık dinine de lüzum ve ihtiyaç kalmamalıdır ve kalmaz... Çünkü Hz.İsa’nın meşrebi her ne kadar tabulara saygılı bir duruş sergiliyor ve de Tanrı ile insan ayırımı, “panteizm” menşeyli bir Kutsal Ruh kavramı ile gidermeye çalışıyorsa da, hem Hz.İsa hem de havâirileri bunları gerekçelendiremedikleri için pratikte Püritenlik gibi, tüketim ve seks tutkunu irticai(Yahudiliğe dönüş anlamında) cereyanlara engel olamamışlardır.

Müslümanlık ise, getirdiği “Tevhid” ilkesi ile, bilimi dinden ayrı tutmayan “Tarikat” disiplinleri ortaya çıkardığı içindir ki bizi, Yahudiliği düzeltmek yerine toptan ortadan kaldırma aşamasına getirmiştir. Ki bu durumda İslâmiyetin kendisi de, dinsel devirleri bitiren son din olarak tarihin son sayfasında yerini alacaktır... Nass’lara saplanarak İslâmiyetin popülaritesini sürdürmek isteyenler ise, Yahudi ve Püriten zihniyetlilerle aynı kalitede karşılaşp didişerek hep birlikte yok olacaklardır... Çünkü biz, insanlığın çıkış çekirdeği olan –zamanlar üstü- Panteist Zon’un anlamını, onu kontrol edebilecek kadar somut olarak kavradık; ve dolayısıyla de tarihî devirleri kapatacak bir sentez aşamaya ulaştık. Şimdi yapılacak ilk iş, gençler için “oyun ve eylence” kavramını(konseptini) değiştirmek ve yeniden târif etmek olmalıdır. Çünkü insanlığın oluşumu (ve/veya her şey) oyunla başlamıştır ve başlar. Onun için de “Panteist Zon Kulübü” tasarımı, olmazsa olmaz ve ivedi bir gereksinimdir.

Ali Ergin Güran- 24/02/07

İmâm-ı Sultan Mevlâna Bekdaş Efendi Vakfı Müttevellişi